Տ. ՎԱՐԴԱՆ ԱԲԵՂԱ ՆԱՎԱՍԱՐԴՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷՋՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ ԱՇԽԱՐՀԱՄԱՏՐԱՆ ԿԻՐԱԿԻԻՆ ՄԱՏՈՒՑՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ

(26 ապրիլի 2009 թ.)

«Ո՞չ գիտէք, եթէ տաճար էք Աստուծոյ,
եւ Հոգի Աստուծոյ բնակեալ է ի ձեզ»:
(Ա Կորնթ. Գ 16)

Մեր Տիրոջ՝ եւ Փրկչի Հիսուս Քրիստոսի հրաշափառ Հարության տոնին հաջորդող երկրորդ կիրակին է, որ իր խորհուրդով Հարության լույսի մեջ մեզ ավետում է՝ ավանդելով Աշխարհամատրան կամ Կանաչ կիրակիի պատգամը:

Քրիստոնեական առաջին մատուռի, որտեղ մեր Տեր Հիսուս հավաքեց իր առաքյալներին սիրո սեղանի շուրջ, վերջին ընթրիքի ժամանակ հաստատեց Իր Մարմնի եւ Արյան՝ Սուրբ Հաղորդության խորհուրդը, խոնարհումով, սիրո պատգամով ոտնլվա կատարեց եւ Իր Հարությունից հետո բազմիցս հայտնվեց այդ նույն վայրում, որ Ավետարանը կոչում է Վերնատուն: Այդ Վերնատան, իբրեւ Տիրոջ առաջին մատռան, հիմնադրության հիշատակությունն է այսօր:

Եթե ուշադիր ընթերցենք, կտեսնենք, որ ամենակալ Աստված հրահանգում է ընտրել մի առանձին վայր՝ կառուցելու իր աղոթքի տունը: Տերը պատգամեց Վկայության խորան շինել, Ուխտի տապանակ պատրաստել եւ այդ տաճարի մեջ Աստուծո հաղորդակցության համար աղոթք մատուցել Ամենազորին: Սակայն Նոր Կտակարանի մեջ մեր Տերը՝ Հիսուս, մի խորհրդավոր եւ դժվարըմբռնելի արտահայտություն է անում Սողոմոնի այս նույն տաճարի առնչությամբ: Հրեաներին դիմելով ասում է՝ «Կարող եմ երեք օրվա մեջ այս տաճարը քանդել եւ վերստին կառուցել» (Յովհ. Բ 19): Նրանք հույժ զարմացած էին. հակառակվելով ասացին՝ «Մեր հայրերը քառասունվեց տարվա ընթացքում շինեցին այս տաճարը: Ինչպե՞ս դու երեք օրում այն վերակառուցելու» (Յովհ. Բ 20): Եւ Ավետարանը շարունակում է՝ ասելով, թե Հիսուս խոսում էր մարմնի տաճարի մասին, բայց նա իր մարմնի տաճարի մասին էր խոսում, որ պետք է մատնվեր, չարչարվեր, խաչվեր եւ երեք օր վիմափոր գերեզմանի մեջ մնար եւ այնուհետեւ պետք է վերստին կենդանանար եւ հարություն առներ (Յովհ. Բ 21):

Հիսուսի մարմինը, սիրելինե՛ր, երկար չմնաց այս աշխարհի վրա: Երեսուն եւ երեք տարիներ. այնուհետեւ հարությունից հետո քառասուն օր եւս Մեր Տերը շրջեց, իր աշակերտներին հավատը վերահաստատեց՝ փաստելով, որ իրենց Տերը կենդանի է, որպեսզի այդ կենդանության ավետիսը տարածեին ի ծագս աշխարհի: Եւ համբարձվելուց հետո Իր մարմինը՝ տաճարը, բարձրացավ երկինք՝ ավանդելով, թե այն անձինք, ովքեր կհիշեն, կաղոթեն, կբա-

խեն եւ կլսեն ու կառաջանան դեպի Տերը, Նա միշտ նրանց հետ է, Նա միշտ նրանց կողքին է, Նա միշտ նրանց մեջ է եւ նրանց առաջնորդում է դեպի հավիտենություն եւ կյանք:

Փրկչի մարմնի տաճարի դեպի երկինք համբարձումից հետո առաքյալներին պատվիրված էր, որ այդ նույն աշխարհում ստեղծած առաջին մատուռի մեջ հավաքվեին եւ սպասեին Աստծո Հոգու հայտնությանը: Եւ փառաւոր հայտնությամբ Աստծո Հոգին հանգրվանեց ու իջավ առաքյալների վրա, եւ Քրիստոսի Աստվածային ներկայությունը ներթափանցեց նաեւ քրիստոնյաների կյանք: Եւ հզորացած Պենտեկոստեի մեծ տոնի օրն այդ Եկեղեցին՝ Վերնատունը, լցվեց Աստվածային զորությամբ ու շնորհներով: Առաքյալները կյանքի այս վարդապետությունը տարան՝ տարածելու ամբողջ աշխարհին, թե՝ դուք եք կենդանի Աստծո տաճարը եւ մի՛ պղծեք ձեր մեղքերով այդ տաճարը, այլ մաքրեցեք եւ պատրաստեցեք Աստծո համար. ահա գալիս է Տերը:

Աստված, սիրելինե՛ր, մեր մեջ է, Աստված հանապազ խոսում է մեզ հետ, Աստված մեր կողքին է, Աստված բնակվում է այնտեղ, որտեղ տաճարը պատրաստ է ընդունելու եւ ընկալելու Աստծուն: Եւ առաքյալը հարցնում է. «Մի՞թե կարող ենք մկրտությամբ սրբված, վերստին ծննդյան կոչված, կենդանացած եւ կանաչազգեստ մեր ներքին տաճարը աղտոտել եւ պղծել» (հմմտ. Ա Կորնթ. Գ 16-17):

Սիրելինե՛ր, եթե ուշադիր եղաք, մտածումներս կառուցեցի երեք տարբեր տաճարների հասկացության շուրջ: Այն վայրը, որտեղ հավաքվում են քրիստոնյաները հաղորդակցվելու եւ զգալու Տիրոջ ներկայությունը, Աստծո տունը, որ աղոթքի տուն է: Քրիստոսի մարմինը, որ եւս տաճար էր իր իսկ վկայությամբ, եւ երրորդ՝ մեր հոգեւոր կյանքի տաճարը, որ հանապազ նորոգության եւ վերստին կյանքի դառնալու կարիք ունի: Այսօր, սիրելինե՛ր, որ հավաքված ենք այս սուրբ տաճարի մեջ՝ հայության մեր առաջին աշխարհամատուռի մեջ, քրիստոնեական տիեզերալույս Եկեղեցու մեջ, որը հաստատվեց Տիրոջ Հարությունից հետո Իր իսկ իջմամբ այս սուրբ վայրում եւ հաստատումով այն սրբատեղիի, որտեղ դարերի ընթացքում մենք պիտի հավաքվենք՝ զգալու Աստծո ներկայությունը:

Գոհաբանենք եւ փառաբանենք Աստծուն, որ մեզ առիթ է տվել ամեն անգամ գալու այստեղ, հաղորդակցվելու Նրա զորությանը, վայելելու Տիրոջ շնորհները եւ ապրելու այդ լիացնող եւ երջանկացնող ներկայության մեջ: Հավատքով եւ աղոթքով, սիրելինե՛ր, ամեն տաճար կարող է նույնչափ սրբություն կրել, որքան որ մեր յուրաքանչյուրի աղոթքով այս անշնչացած տաճարը շունչ է ստանում, կենդանանում է, եւ Աստված շնչում է այս տաճարում: Մենք պետք ունենք, որպեսզի արդարության, սրբության, Աստծո իմաստությամբ, ներշնչման ճանապարհով մեր տաճարները մաքրենք եւ հավատքով Տիրոջ հարությամբ եւ կենդանությամբ վերակենդանացնենք՝ Աստծո ներկայությունը մեր կյանքում առատացնելով: Եկեք, ուրեմն, ունկնդիր լինենք Պետրոս առաքյալի հորդորին, որ ասում է. «Ուրեմն, դե՛ն գցելով ամէն չարութիւն, ամէն տեսակի նենգութիւն, կեղծաւորութիւններ, նախանձ եւ ամէն չարախօսութիւն, որպէս նորածին երեխաներ, մի՛շտ փափագող եղէք բանական եւ անխարդախ կաթին, որպէսզի նրա միջոցով աճէք փրկութեան համար, քանի որ արդէն ճաշակել էք, որ քաղցր է Տէրը» (Ա Պետրոս Բ 1-3):

Աշխարհամատռան այս կիրակի վերարժեւորենք մեր ֆիզիկական եւ հոգեւոր քրիստո-

նական հավատքի փաճարները եւ մեր հոգու խորքում ծնրադրենք Աստծո առջեւ, դիմավորենք երկնքի ու երկրի հաղթական Թագավորին եւ մեր գործոց արդյունքով մտնենք ու բնակվենք Տիրոջ Երկնքի արքայության փաճարի մեջ: Եւ Աստված թող մեզ ամենքիս Իր շնորհներով, Իր իմաստությամբ եւ Իր սիրո ճանապարհի առաջնորդությամբ արժանացնի փաճարանալու եւ Աստուծո հետ միավորվելու, միաբանվելու այդ երջանկության մեջ հարատեւելու սիրո մեջ, այժմ եւ հավիտյանս ամէն: